

NISO NAM DALI VELIKO UPANJA

Čeprav je odtlej minilo že dvaindvajset let, se Irena Kosi Ulbl prav dobro spominja trenutka, ko sta njena dvojčka v skoraj šestindvajsetem tednu nosečnosti napovedala svoj veliko prezgodnji prihod. Ko ji je začela odtekati voda in niso mogli zadržati poroda, so jo zdravniki iz mariborske porodnišnice poslali v ljubljansko. Prav veliko upanja za srečen razplet ji niso dajali, pravi Irena, ki je trepetala za življenji svojih otrok. Sprva so mislili, da bo preživel le Domen, da so punčko izgubili, a se je izkazala za veliko borko. Danes sta Domen in Janina študenta, zlata maturanta, ki pravita, da ju je prezgodnje rojstvo zaznamovalo na dober način, saj cenita življenje in sta sočutna do ljudi v stiski.

Tekst: **KATJA BOŽIČ**, foto: **ANDREJ KRIŽ**

**Nedonošena
Domen in
Janina, zlata
maturanta,
danes študenta
elektrotehnike in
medicine**

Od trenutka, ko je Irena izvedela, da bosta z možem dobila dvojčka, pa vse do presenetljivega začetka prezgodnjega poroda je njena nosečnost potekala povsem normalno. »Večplodna nosečnost je že po naravi bolj rizična, zato sem kmalu ostala doma in veliko počivala.« Spremljala je rast svojih otrok, se veselila napredka in sploh sta bila z možem v velikem pričakovanju. Dokler ji ni nekega dne

povsem spontano začela odtekati voda. V mariborski porodnišnici so skušali situacijo umiriti in porod še malo zadržati, kajti v takih trenutkih šteje vsak dan. »Znani porodničar dr. Japelj, ki je tudi mene spravil na svet, mi je dal zdravilo dexametazon za hitrejši razvoj otrokovih pljuč. Mislim, da je bilo to eno od dejanj, ki je bilo odločilno za usodo otrok,« pravi. S porodom pa vseeno niso mogli odlašati, zato so jo napotili v Ljublja-

no. Ker so takrat vsa rojstva pred 28. tednom nosečnosti obravnavali kot splav, je mislila, da bo izgubila oba otroka. »Ni bilo ravno prave popotnice,« se spominja žalosti in skrbi v tistih trenutkih. Čeprav se je vse skupaj dogajalo tako hitro, da niti ni mogla preveč razmišljati. »Sploh ker so mi dali precej močna pomirjevala.« Tisto jutro, ko so jo odpeljali v Ljubljano, jo je obiskal oče, zobozdravnik, in ker njenega moža ni

bilo doma – službeno je bil več dni na terenu, tako da mu niso mogli sporočiti, kaj se dogaja (mobilnih telefonov pa še nismo tako množično uporabljali), ga je prosila, ali jo lahko spremlja. »Da bi mi bilo lažje.« Ko je prišla v Ljubljano, se je vse dogajalo zelo hitro. V manj kot pol ure se je sin, pri katerem je odtekala plodovna voda, rodil. »Janina pa je bila visoko v trebuhu in se še ni namerala roditi.« se smeji. »Dobesedno

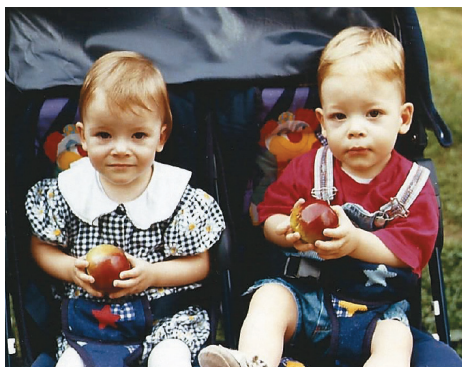
Mala dlan, veliko življenje – akcija Zarje in medijev skupine MEDIA24

potegnili so jo ven.« Ko se je rodila, je imela po Apgarjevih testih, s katerimi ocenjujejo novorojenčke, oceno nič. »Kasneje so mi povedali, da so se zato odločili reševati Domna in da je trajalo kakšno uro, da so ga primerno oskrbeli. Nato je prišla dr. Cerarjeva pogledat, kaj je z Janino. Sestre so bile tako prisebne in požrtvovalne, da so jo ves ta čas predihavale, tako da je bila ob prihodu pediatrične čudežno celo v boljšem stanju kot Domen. Mislim, da so jo sestre rešile. Pravijo, da punčke lažje prenesejo prezgodnje rojstvo kot dečki.«

Vse bo v redu. Ob rojstvu sta imela mala junaka 850 gramov (Domen) in 790 gramov (Janina). »Za to starost sta imela kar lepo težo, verjetno tudi zato, ker sem bila vso nosečnost sproščena in sem veliko počivala.« Kljub temu so bili zdravniki pri napovedih zelo pazljivi. Prvi dan so ji dejali, da imata 20-odstotno možnost preživetja, čez kakšen dan sta si že tako opomogla, da je bila ta možnost že 80-odstotna. Domen je imel tudi manjšo možgansko krvavitev, a k sreči ni pustila posledic. »Ko sem vide-la, kako se zdravniki borijo za njiju, so prišli povsem novi občutki in nankrat smo se borili vsi.« Kljub temu se prvih dni spominja kot v transu. »Nekako si otopen,« pravi. »Bila so velika nihanja. Spomnim se, da je Janina dihala že sama, naslednji dan pa je bila spet na aparaturah. Osebeje ve, da je to normalno, zame pa je bilo grozno.« Ko že misliš, da si iz hudega ven, te spet zadane. »Ampak moram pohvaliti osebeje, vsi so izjemno požrtvovalni in veliki psihologi. Vedno so nam povedali vse tako, kot je, sočutno. Največ, kar sem v tistem trenutku lahko storila za otroka, je bilo, da sem si črpala svoje mleko. Hvala bogu, da mi je uspelo in da sem imela veliko mleka, z njim sta se Domen in Janina hranila do šestega meseca. Mislim, da je bilo to zelo dobro za njuno zdravje in kasnejši razvoj.« Velika prelomnica se je zgodila, ko sta malčka sama zadihala. »Ko pa nama je z možem dr. Cerarjeva rekla, naj ju le fotografiramo, sicer bomo pozabili, kakšna sta bila, mi je to vtilo še več upanja. Če ne bi mislila, da sta zunaj nevarnosti, tega verjetno ne bi rekla.« Prvih štirinajst dni po rojstvu otrok je bila Irena v porodnišnici. Ker pa ji je bilo sami težko, se je vrnila k domačim v Maribor in se v Ljubljano vračala vsak drugi dan, tam je preživljala tudi konce tedna. »Zdravniki in sestre so nas sproti obvešča-

li, kaj se dogaja z otrokoma, na vsa vprašanja so odgovorili. Na koncu ti še vse tisto piskanje aparaturo postane domače,« se smeji. »Ko sem ju začela kengurujčkati, sem vedela, da bo vse v redu. Vse drugo je bilo samo še vprašanje časa.« Kasneje ju je lahko že tudi pestovala. »Najprej smo se na oddelku selili iz sobe v sobo, na koncu pa sem se z njima preselila v sobo z mamicami normalno donošenih in rojenih otrok.« Kakšno veselje! Otroka sta v porodnišnici preživela 101 dan. »Točno do roka poroda. Pošalila sem se, da če bi rodila normalno, še ne bi šli tisti dan domov.« Osebeje se je navezalo na otroka, zato je bilo slovo kar težko, čeprav je bil to vesel dogodek.

Domen in Janina kot otročička in danes

kombinirali s službami, potem pa se je moja mama predčasno upokojila in ju čuvala. Več kot enkrat na leto nista bila nikoli bolna.« Veliko so se ukvarjali z njima in pravzaprav sta precej hitro dohitela normalno rojene otroke. Domen in Janina, ki se seveda pridružita pogovoru v njihovem mariborskem domu, povesta, da sta imela zelo lepo otroštvo. Bila sta uspešna šolarja, zadnja generacija, ki je še obiskovala osem razredov osnovne šole, potem pa zlata mednarodna maturanta (Janina je bila celo diamantna, kar pomeni, da je maturo opravila brez napak). Kasneje sta si izbrala vsak svoj študij – Domen, kot že rečeno, elektrotehniko in se vidi v robotiki, Janina pa medicino, zanima jo nevrologija. Čeprav pridejo trenutki, ko se ne strinjata, se nista še nikoli zares sprla. Nekako čutita misli drug drugega. Prepričana sta, da bi bilo njuno življenje enako, kot je, tudi če bi se rodila normalno. Prezgodnji porod ni vplival na njuno pot, sta pa zato bolj sočutna in bolj razumeta ljudi v stiski, pravita. ■

Sočutna in razumevajoča. Doma so ji pomagali starši in mož. Ker je bilo delo dvojno, po navadi pa je še vse potekalo sočasno, so imeli vsi štirje dovolj dela. Že v porodnišnici so Ireno in moža poučili, da bosta otroka na začetku malo zaostajala v razvoju, kasneje pa seveda dohitela vrstnike. »Z otroki sem obiskovala nevrofizioterapijo. Terapevtka je odlično delala z njima.« Kolikor se je dalo, so se izogibali območij z veliko ljudi, da so preprečili okužbe. »Zato ju tudi nismo dali v vrtec. Prvi dve leti smo nekako

ZGODBA Z NASLOVNIC

Katarina Venturini, Petra Majdic, Vesna Pernarčič in revija Zanja v vseslovenski akciji za nov inkubator v ljubljanski porodnišnici

ZA DLAN VELIKI BORCI POTREBUJEJO VAŠO POMOČ

Združeni smo močnejši

Združeni za inkubator

Na Enoti za intenzivno nego in terapijo novorojencev »za dlan veliki malčki« nenehno potrebujejo nove aparate in opremo za izboljšanje možnosti preživetja. Zato so izredno veseli vsake donacije, saj tem bitjem omogoča, da bodo njihovi prvi samostojni koraki v življenje lažji in varnejši.

Sredstva za nov inkubator lahko prispevate na transakcijski račun Društva za pomoč prezgodaj rojenim otrokom, Zaloška 11, 1000 Ljubljana, transakcijski račun pri NLB d.d., št. SI56 0201 4005 0993 640, SWIFT: LJBAS12X, s pripisom INKUBATOR ZARJA